

Πρέπει δὴ καὶ μπρῶς νὰ δουλέψουμε νὰ γίνουμε π ρ ὄ γ ο ν ο ι καὶ μ ε ῖ ς . . .

— Εἶναι βρῖσιὰ ἀντὶ κατὰ τῆς ἱστορίας! παρα- τηρεῖ ὁ ποιητής.

— Μιλᾶτε σὺν ποιητής, ἀπαντᾷ ὁ Ραμᾶς, μὰ τὰ ἔθνη δὲ ζοῦνε μονάχα μὲ ποίηση!

— Τὰ ἔθνη ζοῦνε μονάχα μὲ ποίηση! φωνάζει θυμωμένος ὁ κ. Μωρεάς, καὶ γυρίζοντας σὲ μένα μὲ ρωτᾷ ἄπλοτα, ἴσως γὰρ νὰ μὴ πεῖ περι- σσότερα σὲ ζήτημα πού φαινότανε πὼς τὸν ἐπειράζει:

— Καπνίζετε; Τρόμαξα μὲ τὴν ἀπλοτὴν ἐρώτηση, ἔτσι ὡπως ἤμουνα καρφωμένος στὴν κουβέρτα.
— Κι αὐτὰ ποὺ γράφανε οἱ ἐφημερίδες πὼς εἴ- πατε γιὰ τὴ γλώσσα;

— Ἀ! αὐτὰ! .. καὶ γέλασε.
— Τότε γιατί δὲν τὰ διαφεύδετε;
— Νὰ τὰ διαφεύσω;

Ἄλλο γέλιο χαρρακτηριστικώτατο. Κ' ἔστερ' ἀπὸ λίγη ὄρα:

— Μὰ θαρρῶτε πὼς ἦρθα δὴ γιὰ νὰ διαφεύδω τίς ἐφημερίδες; Κ' εἰπετα, ποιὰ σημασία ἔχει μιὰ διάφευση; Ἀνοῦστε τί ἔπαθα στὴ Γαλλία σὺν βγαλὰ τὸν «Περιπατῆ ὑποκολλητῆ» μου. . .

Καὶ μᾶς δηγήθητε ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο ποὺ ἦταν ἀρκετὸ νὰ μᾶς πείσει πὼς μιὰ διάφευση δὲν ἔχει καμιά σημασία ἀφοῦ ὁ κόσμος θά πιστεῦει πάντα κείν' ἄνδρα πρῶτοδιόβασε.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ μ' ἀντάμωσε ὁ Ραμᾶς, μοῦ εἶπε:

— Μαγεμένος εἶμαι μὲ τὴν γνωριμιὰ τοῦ Μω- ρεάδ!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

Α. Τ.

Ἂ Ο κ. Τ. δηγῆτα: κἀ- τι περασμένο σὲ δύο στενεὲς (1) φλενάδες.
— Πότε ἔγινε αὐτὸ τὸ ἐπιπέδιο κύριε Θ.
— Μὴ, θὰ εἶναι καμιά εἰκοσαριά χρόνια ἴσως τὸ θυμώ- σαστε.
— Ἐγὼ, καθόλου ἠ κ. Β. πιθανόν.
— Ἔρεται, ὁ γίαιτρός κ. Ε. στὰ νεῖατά του ἔθευε στὶς Μούσες.
— Μὰ καὶ τώρα νομίζω δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ θύη.. καὶ ἀπολύγῃ.

ἐφημερίδες.
Ἂ Ο Περικλῆς. Ἀφεῖστε τὰ εἰς παρακαλῶ, αὐτὰ. Ἐγὼ τόσον καιρὸ νὰ εἶς ἰδῶ...
Ἂ Η Κάρκια. Ἀλήθεια, κ. Περικλῆ, σωστὸν ἕνα χρόνο ἔχουμε νὰ εἶς ἰδοῦμε. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού πέθανε ἡ μα- καρτίσσα ἡ Μάρθα...
Ἂ Ο Περικλῆς (ταραγμένος). Ἂ Ο καιρὸς τρέχει γρήγορα..
Ἂ Η Κάρκια. Δὲν ξέρεις, Μάρθα. Καλῆτερα πού δὲν ἦρ- θες στὸν μημόσονο. Καὶ λείψανο νὰ εἶταν, δὲν θὰ εἶταν τάση συγκίνηση. Καλὴ ἢ θεῖα Ἐρὴν δὲν θὰ ἀνθέξει. Τὴν πῆγαν λιποθυμισμένη σὲ ἀμάξι. Ἂ Η μαμὰ ἔμεινε σπῆτι της πού νὰ τὴν ἀφίσει μονάχη. Μοῦ λέει, εἰς. Κάρκια, εἶναι καιρὸς νὰ πᾶς πιά σπῆτι, ἡ Μάρθα εἶναι μόνη της νὰ ὁ κ. Περικλῆς θὰ λῆξει τὴν καλοσύνη νὰ σὲ συνοδέ- ψει... (στὸν Περικλῆ). Δὲν εἶταν, ἀλήθεια, κ. Περικλῆ, τρομερὴ ἢ συγκίνηση; Ἂ Ὅλοι κλαίγαμε...
Ἂ Ο Περικλῆς. Τρομερὴ...
Ἂ Ο Λέαντρος (στὴ Κάρκια). Λοιπὸν:
Ἂ Η Κάρκια. Τί ἄλλο θέλεις;
Ἂ Ο Λέαντρος. Εἶταν καὶ κόσμος;
Ἂ Η Κάρκια. Κόνταψι νὰ γιομίσῃ ἡ ἐκκλησίᾳ.
Ἂ Ο Λέαντρος. Καὶ κλαίγαμε ὅλοι;
Ἂ Η Κάρκια. Ὅλοι βέβαια.
Ἂ Ο Λέαντρος. Ἂ Ὁ Ἀριστέιδης εἶταν;
Ἂ Η Κάρκια. Ἦως δὲν εἶταν.

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητικὴ μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΗΤΗ

(Συνέχεια)

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ: (μὲ τὰ παιδιά)
Δίσπεινα, τὰ παιδιὰ σου ἐτοῦτα δὲν τὰ δειγνουν.
Παίσιαρη στὰ χέρια της τὰ δῶρα ἢ ὑφρ.
Τὰ ἐπῆς κ' ἔτσι, τὰ μικρὰ σου, θὰ ἡσυχάσουν.

ΜΗΔΕΙΑ:
Ἂ!

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:
Πῶς; τρέμεις τώρα πού ἔλαβες ὀ,τι ἐπόθεις,
Καί, πισοτρέφοντας τὸ πρόσωπό σου ἐκείθε,
Χαρούμενη δὲ δέχεσαι τὰ ὄσα σοῦ λέγω;

ΜΗΔΕΙΑ:
Ἂχι, ἄχι!
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:
Τὸ λόγιό μου μ' ἐτοῦτα δὲν ταιριάζουν!

ΜΗΔΕΙΑ:
Καὶ τρισαλλοίμόνο μου!
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:

Μήπως σοῦ ἔχω φέρει
Ἂντὶς καλὴ κακὴ εἰδηση ξεγελασμένος;

ΜΗΔΕΙΑ:
Μοῦ εἶπες ὀ,τι ἔπρεπε νὰ εἰπῆς δὲ φταίς καθόλου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:
Πῶς λοιπὸν τὰ μάτις σου κλαίνε συννεφιασμένα;

ΜΗΔΕΙΑ:
Μεγάλη ἡ ἀνάγκη, γέροντα, μὲ βιάζει! ἐτοῦτα
Τὰ ἐφέρονε οἱ Θεοὶ κ' ἡ ἀσυλλογισιά μου (α)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:
Θάρρος! καὶ τὰ παιδιὰ σου θὰ σὲ στείλουν χάτου (β)
ΜΗΔΕΙΑ:
Ἂ Η μαύρη ἐγὼ προπῆτερὶς ἄλλους θὰ στείλω. (α)
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ:
Δὲν εἶσκν ἡ πρώτη πού ἐχωρίστης τὰ παιδιὰ σου?
Κ' ὑπομονὴ χροιάζεται σ' ὀ,τι μὲς εὔρη.

*) Ἂ Η ἀρχὴ του ἀπὸ 112 φύλλο τοῦ «Νουμά».
(α) Ἂ Η Μῆδεια εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς παρακάτω στίχους μιλεῖ μὲ διπλὸ νόημα.
—(β) Δηλ. στὴν πατρίδα τὸ λέει γιὰ τὸν ἄλλο στίχο.
(α) ἂ ἄλλοι θὰ στείλω: στὸν Ἂδην θὰ στείλω ἐτούτους δηλαδὴ τὰ παιδιὰ μου.

Ἂ Ο Λέαντρος. Κεῖλαιγε κι αὐτός;
Ἂ Η Κάρκια. Αὐτὸς γιατί νὰ κλαίει;...
Ἂ Η Μάρθα (δυνατὰ καὶ νευρικὰ). Λέαντρε, κάθισε ἡ- συχα. Κάρκια, ἄλλη ὥρα μᾶς τὰ λὲς ὅλα. Καλὰ τώρα λοι- πόν.
Ἂ Η Κάρκια. Τί ἐπαθες;
Ἂ Η Μάρθα. (τὸ ἴδιο). Σώπαινε λοιπὸν... σώπαινε!
Ἂ Η Κάρκια. Μὰ τί ἔχεις; Θέλεις νὰ σοῦ φέρω τὸ κάλλι;
Ἂ Η Μάρθα(στὸν Περικλῆ, πάντα ταραγμένη, χωρὶς νὰ προσέχει στὴν Κάρκια). Ἂ Ἀλήθεια, κ. Περικλῆ, πείτε μας μερικὰ τοῦ Πολέμου;
Ἂ Ο Περικλῆς. Καλῆτερα,ματμαζεῖ, νὰν τὰ ξεχάσουμε ὅλοτελα.
Ἂ Ο Λέαντρος (ἐρχεται κοντὰ του). Πολεμήσατε κίσεις, κ. Περικλῆ;...
Ἂ Η Κάρκια. Δὲν τὸ ξέρεις τάχα; Τόσες φορές δὲν τὰ εἶπαμε σὲ τραπεζί; Ἂ Ο κ. Περικλῆς εἶταν ἐθελοντής στὰ Δελέρια κ' ὑστερα στὸ Βελεστίνο μὲ τὸ Σμολέσκη καὶ πο- λέμησῆ γενναία.
Ἂ Ο Λέαντρος. Σκοτώσατε τὸ λοιπὸν πολλούς; (μ' ἀπορία).
Ἂ Η Κάρκια. Οὔ, ἀνοήσις λῆς...
Ἂ Η Μάρθα. Πῶς εἶναι ἡ συγκίνηση τοῦ πολέμου, κ' Περικλῆ;

ΜΗΔΕΙΑ:
Ναί ἔτσι θὰ κάνω. Πῆγαινε στὸ σπῆτι τὸρα
Καὶ τῶν παιδιῶν ἐτοίμασε τὸ ταχτικό τους.
(Ἂ Ο Παιδαγωγὸς φεύγει μόνος του)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΜΗΔΕΙΑ:
Παιδάκια μου ὀ παιδάκια μου! λοιπὸν εὔρηθη.
Γιὰ σὲς πατρίδα καὶ τὸ σπῆτι πού τὰ δὲς σὰς.
Μονάχη ἐμὲν' ἀφίροντας δυστυχισμένη,
Παντοτεινὰ θὰ μείνετε χωρὶς μητέρα!
Κ' ἐγὼ θὰ φύγω ἀποδιωγμένη σ' ἄλλους τόπους
Πρὶν σὰς χερῶ καὶ σὰς ἰδῶ τρισυτυχισμένα
Νὰ μοῦ μεγαλώσετε, πρὶν νὰ σὰς στολίσω
Γαμπροῦς μὲ τίς νυφοῦλὲς σὰς καὶ πρὶν σὰς στρώσω.
Τὸ ξυνοπικὸ κρεββάτι σὰς καὶ τίς λαμπάδες
Τοῦ γάμου σὰς περήρανα κρατήσω! Ἂ Η μαύρη,
Ἂ Ὄ τί παθαίνω ἀπὸ τὸ πείσμα τῆς ὀργῆς μου!
Μάτιακ λοιπὸν σὰς μοσχανάβρεψα, παιδιὰ μου,
Μάτιακ ἐταλαιπωρήθηκα βρασανισμένη
Τόσο, ὑστερ' ἀπ' τοῦ γεννητοῦ τοὺς τόσους πόνους!
Ἂ Ἀλήθεια ἡ ἔρμη εἶχε σὲ σὰς πολλὲς ἐλπίδες
Νὰ μὲ γεροκομήσετε, καὶ σὺν παθῆνω
Τὰ χέρια σὰς νὰ μὲ στολίσουνε, ὅπως ὅλοι
Τὸ ἐπιθυμοῦνε! Μὰ ὄλες μου οἱ γλυκῆς ἐλπίδες
Πᾶνε πλιά τὸρα! Χωρισμένη ἀπὸ τὰ δύο σὰς,
Μαύρη καὶ θλιθερὴ ζωὴ ἐγὼ θὰ περάσω,
Καὶ σὲς μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια σὰς,μαννούλα
Δὲ θὰ ξανακίδητε πλιά στὴ ζωὴ τὴν ἄλλη! | α!
Ἂ Ἂχ γιατί, παιδάκια μου, μὲ κοιτάζετ' ἔτσι;
Γιατὶ ἔτσι μοῦ γελᾶτε τὸ ὑστερὸ σὰς γέλι;
Ἂ Ὄχι τί νὰ κάνω; ἐλιγοκάρδισα, γυναίκες,
Σὺν εἶδα τῶν παιδιῶν τὰ πρόσχαρα ματάκια:
Ποτὲς δὲ θὰ τολμήσω ὄ,τι κακὸ ἀπ' τὸ νοῦ μου
Στὸν ἀνεμο! Κ' ἐγὼ θὰ πάρω τὰ παιδιὰ μου
Νὰ φύγω ἰδῶθε. Ποιὰ μου ἡ ἀνάγκη νὰν τὰ βλάψω
Ἂ Ἀφοῦ, γιὰ νὰ πικράνω τὸν πατέρα, ἡ ἰδία
Διπλὰ θὰ πικραθῶ; Ποτὲ! μακρὴ ἀπ' τὸ νοῦ μου!..
Μὰ εἶνε σωστὸ νὰ θλίθωμαι; Νάφῃσω θέλω
Τοὺς ἐχθροῦς μου ἀπειράχτους νὰ μ' ἀναγαλοῦνε;
Μακρὴ μου ὀ φόβος ἂν ὄλα μου τὰ λόγια ἐτοῦτα

(β) Ἂ Ο Ἂδης.
(α) Στὸν κάτω κόσμο εἰσεῖς ἂ θ ὤ α δὲ θὰ μὲ ξανα- κίδητε κολασμένη παῖ δ ο φ ὀ ν ἱ σ α α μὰ τὰ παιδιὰ ἀπὴ ζωὴ τὴν ἄλλη ἐνοσοῦν, στὴ ζωὴ πού θὰ κάνουν στὸ πα- λάτι μὲ τὸν πατέρα.

Ἂ Ο Περικλῆς. Ὄσο γι' αὐτό, εἶναι μεγάλη.
Ἂ Η Μάρθα. Ἦως θὰ ἤθελα νὰν τὴν αἰστανόμουν!
Ἂ Η Κάρκια. Σώπα, καλέ, φρένη εἶναι ὀ πόλεμος.
Ἂ Ο Λέαντρος. Πότες νὰ μεγαλώσω καὶ νὰ ἰδεῖς..
Ἂ Η Μάρθα. Γιομίσαιτε κ' οἱ δύο σὰς ἀνοήσις τὸν κόσμο σήμερα...
Ἂ Ο Λέαντρος. Γιατὶ; τί εἶπα ἐγὼ;
Ἂ Η Μάρθα. Σώπα πιά, καημένα. Πῆγαινε! θάνησχε; ἡ μόνη σου μέσα. Δὲ θὰ διαβάσεις τὰ μαθήματά σου; (στὸν Περικλῆ). Μὰ τί εἶδους συγκίνηση εἶναι αὐτὴ τοῦ πολέμου;
Ἂ Ο Περικλῆς. Φυσικὰ ἰδιαίτερη ὀλοσδιόλου ὀυτε τὴ φαντάζομουν ἔτσι προπῆτερα καὶ τώρα τί νὰ εἶς πῶ; τὴ νυσταγῶ ὀλοένα.
Ἂ Η Μάρθα. Θὰ εἶναι ὄρατο πρᾶμα οἱ μπόμπες, ἡ βουή, τὰ κουφάρια... Πῶς θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἔρχονταν ἔτσι μιὰ σφαῖρα στὸν πόλεμο. Τὸ ὄραιότερο πρᾶμα στὸν κό- σμον εἶναι νὰ σκοτώνεσαι κανεὶς στὸν πόλεμο..
Ἂ Η Κάρκια. (διακόνοντας μὲ μικρὸ γέλιο). Ἂ Η καλο- γρέτσα πάλι (σηκόνεται). Μὲ συχαρεῖτε ἔμένα, κ. Πε- ρικλῆ μιὰ στιγμῆ. (φεύγει).

(Ἂ Ἀκολουθεῖ)